

РЕШЕНИЕ

№ 4403

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 20.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **7827** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84 във вр. чл. 78б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището в България (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Н. Д., ЛНЧ [ЕГН] (MENRAN DAVARY), гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] в [населено място], адресно регистриран в [населено място],[жк], [улица], депозирана чрез пълномощника му – адв. Т. И., САК против Решение № 32 - ОК от 26.07.2022 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което не е допусната до разглеждане в производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба с рег. № УП 4641 от 07.07.2022 г.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материалния закон и явно несъответствие с целта на закона. Твърди се, че Решението е обосновано с лични заключения на административния орган, извън правомощията по чл. 76а и чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ в резултат на критичния анализ на информацията в приложените документи към молбата. Липсата на нормативно изискване за „същественост“ на сочените нови обстоятелства, подлежащи на преценка като условие за допустимост, съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, е аргументирана с практика на СЕС по приложението на чл. 33, § 2, б. „г“ и чл. 40, § 2 и § 3 от Директива 2013/32. Мотивирано е искане за отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на

административния орган със задължителни указания за допускане до разглеждане на молбата за международна закрила.

В съдебното заседание жалбоподателят участва лично и с процесуалния си представител - адв. Р.. Поддържа направеното искане в жалбата. Твърди, че поради продължителния си престой в РБългария вече е установил трайни взаимоотношения с български граждани и е прекъснал контактите със семейството и роднините си в И.. Заявява удовлетворение от условията, при които живее и работи в България, и възможностите да се занимава с документално кино и социално значими каузи. Счита, че жалбата като основателна следва да бъде уважена. Моли съда да вземе предвид информацията, представена в съдебното заседание за влошената обстановка в И. като резултат от налаганите рестрикции от религиозния режим. Поддържа твърденията за опасения от репресии при евентуално връщане в държавата по произход.

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Застъпва становище за неотносимост към конкретиката на настоящия казус на представената публична информация в медиите за действия на официалните власти в И. по повод спазване на правилата за носене на хиджаб от жените. Счита, че приложените към административната преписка Справки от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС съдържат необходимата актуална информация за вътрешно-политическата, социалната и религиозна обстановка в Ислямска република И., които са от значение при проверката на законосъобразността на оспореното решение. На становище е, че приложената процедура в глава шеста, раздел III от ЗУБ съответства на правилното приложение на разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ.

В съдебното производство не участва представител на Софийска градска прокуратура.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Жалбоподателят М. Н. Д., ЛНЧ [ЕГН] е [дата на раждане] в [населено място], Ислямска република И., гражданин е на И.. Пребивава на територията на РБългария от м. ноември 2010 г. Първата му молба за закрила е заведена с рег. № Ж-1490 от 18.11.2010 г. в Дирекция „Миграция“ – МВР. Депозиранията чрез директора на РПЦ – [населено място] молба от 07.07.2022 г. с адресат – председателя на ДАБ – МС (л. 40-41 от делото) е осма по ред и отговаря на критериите, визирани в § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Обоснована е с продължителния период на пребиваване – повече от 11 години, изградената социална и културна среда, упражняването на обществено-полезен труд, чрез който жалбоподателя осигурява средствата си за издръжка, владеенето и ползването на български език, социалната подкрепа на значителен брой български граждани, с които споделя общи културни и ценностни интереси. Изложени са твърдения за прекъснати семейни, културни и социални контакти в държавата на произход, както и за липса на собственост. Според жалбоподателя, в нито едно от предходно проведените производства не са били преценявани обективно заявените от него данни за прояви на политическо преследване, които са го мотивирали да напусне И.. Счита, че приемането на християнската религия в периода на престоя му в РБългария и дългосрочното му пребиваване в страна-членка на ЕС съществено повишават опасността от преследване при връщането му в държавата по произход. В този аспект поставя акцент на социалната си активност и реализираните проекти в областта на документалното кино

по актуални социални теми. Към молбата са приложени публикации от пресата, в които са възпроизведени данни от последните доклади за И. на Държавния департамент и на Комисията по международни религиозни свободи на САЩ, а именно за продължаваща несигурност в икономическото и социалното положение, и множество случаи на нарушения на религиозните права, даващи основание страната да бъде включена в групата на „държави от особена загриженост“.

С оспореното в настоящото производство Решение № 32 - ОК от 26.07.2022 г., интервюиращият орган на ДАБ – МС не е допуснал до разглеждане в производство за предоставяне на международна закрила осмата молба на гражданина на Ислямска република И. - М. Д., заведена с рег. № УП 4641 от 07.07.2022 г. Решението е обосновано с липса на нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на молителя, включително и относно актуалната обстановка в държавата по произход. Направен е извод, че съдържащите се данни в представените документи към молбата – публикация „2021 Държавни доклади за практиките в областта на правата на човека: И.“, издадена от Бюро за демокрация, права на човека и труд и в документ със заглавие: „Препоръчано от USCIRF за държави, предизвикващи особена тревога (СРС)“, без дата на публикацията, не дават основание да се приеме, че е налице съществена промяна на обстановката в И., която може да бъде възприета като ново обстоятелство от съществено значение, по смисъла на чл. 12, ал. 3 от ЗУБ, доколкото не се отличава качествено от представената официална информация към 23.06.2022 г., отразена в Справката, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ (л. 22 – 26).

В мотивите на обжалвания административен акт е прието, че твърдените от жалбоподателя нови обстоятелства – приемането на християнската религия и заявеното опасение, че заради това може да е обект на преследване и репресии при завръщането си в държавата по произход, вече са били обсъждани, включително и в последните влезли в сила съдебни решения, с които е потвърдено Решение № 1454/14.05.2021 г. на зам. председателя на ДАБ – МС. Обжалваното решение е връчено лично на жалбоподателя на 12.08.2022г., видно от саморъчно отразената дата (л. 18 от делото).

Страните не спорят по така описаните релевантни за правния спор факти. Въз основа на тях съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7-дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 17.08.2022 г., а решението е връчено на 12.08.2022 г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното Решение е издадено от компетентен административен орган – младши експерт в Регионално-приемателен център – [населено място], ПМЗ –[жк], определен със Заповед № РД05-301 от 13.04.2022 г. на председателя на ДАБ – МС за интервюиращ орган, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ (л. 19 от делото), в съответствие с предоставените му правомощия, съгласно чл. 76б, ал. 1, т. 1 – т. 3 от ЗУБ. Отговаря на изискванията за форма и съдържание, и е постановено в срока по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ.

Не са допуснати сочените в жалбата съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон.

Разпоредбите на чл. 76а и чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ лимитират правомощията на административния орган при проверката за допустимост на последваща молба за закрила до съответствие с изискванията на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ – наличие на „нови обстоятелства от съществено значение за личното положение или относно държавата по произход.“ на молителя. Ограничени са възможностите за събиране на информация – анализират се единствено представените писмени документи към молбата, без да се провежда интервю с чужденеца.

Надлежната преценка дали посочените основания в молбата за закрила представляват „нови обстоятелства“, по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, изисква от интервюиращия орган да бъдат анализирани и съпоставени обстоятелствата, с които са били обосновани предходните молби за закрила. В този аспект, неоснователни са възраженията в жалбата за нарушения на изискванията на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, доколкото мотивите на оспореното решение се позовават и на резултата от проведеното, в изпълнение на указанията, дадени с Решение № 5830/26.10.2020 г. по адм. дело № 5734/2020 г. по описа на АССГ (л. 159 – л. 162), последно производство по реда на глава шеста, раздел втори от ЗУБ.

Не е налице и твърдяното несъответствие с изискванията на чл. 33 § 2, б. „г“ от Директива 2013/32/ЕС и тълкуването, дадено с цитираните решения на СЕС по дело С-297/17, С-318/17, С-319/17 и С-438/17, с които е прието, че целта на изброяването е да смекчи задължението на компетентната държава-членка при разглеждане на последваща молба за закрила и да определи случаите, при които такава молба се счита за недопустима. Разпоредбата на чл. 33, § 2, б. „г“ от Директивата предвижда, че последващата молба е недопустима „когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови документи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС“. Приложените писмени документи към настоящата осма по ред молба за закрила, депозирана от жалбоподателя М. Д. правилно са преценени от административния орган като необосноваващи „нови обстоятелства“, по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ.

Твърденията за приетата християнска религия и за социалната адаптация на жалбоподателя в българската общност след установяването му на територията на РБългария през 2010 г. са обсъждани и анализирани както от административния орган – зам. председателя на ДАБ-МС в мотивите на Решение № 1454/14.05.2021 г. (л. 103 – л. 108), така и в мотивите на съдебните Решения по адм. д. 5675/2021 г. по описа на АССГ и по адм. д. № 404/2022 г. по описа на ВАС. Събирани са и са анализирани доказателства за всички съобщени факти и обстоятелства от значение за личното положение на жалбоподателя при проведеното на 02.12.2020 г., по реда на чл. 63а и чл. 63б от ЗУБ, интервю (л. 125 – л. 133) – промяната в религиозните му убеждения; официалното приемане на християнството на 10.05.2020 г.; опасенията, че ще бъде преследван и наказан заради отказа от Исляма, с оглед действащото законодателство в И.; мотивите и начинът, по който е напуснал държавата си по произход; причините да се установи в България, условията при които живее и социалната му реализация; ограниченият контакт с роднините - единствено със сестра му, останала да живее заедно с майка му и брат му в И.; предоставените сведения за действия на религиозната полиция „Паздарам“ и армията, контролирани от официалната власт; твърденията за отправени заплахи през м. октомври 2019 г. чрез социалните мрежи „Ф.“ и „Инстаграм“ и съобщения по „М.“, които са съобщени за първи път в това

производство.

По отношение на втория аспект на твърдените нови обстоятелства –нестабилната ситуация в И., проявите на чести терористични нападения и груби нарушения на правата на човека, при засилващо се религиозно преследване, законосъобразно са били анализирани от административния орган в контекста на официалните данни в приложените Справки от Дирекция „Международна дейност“, актуални към 15.02.2021 г. и 23.06.2022 г. и информацията в представените към молбата писмени документи на английски език – разпечатки от статии от общодостъпни медийни източници. Обоснован и съответен на обективния анализ е изводът, направен в мотивите на обжалваното решение, че не е налице трайна или коренна промяна в политическата позиция и политиката на управляващото правителство, както и в условията на сигурност на територията на страната. От съществено значение към конкретиката на настоящия казус е отразената в Справката от 23.06.2022 г. препратка към Доклад от 14 април 2020 г. на Министерство на външните работи и търговията на Австралия, според който „...иранските власти не обръщат особено внимание на неуспели да получат убежище зад граница лица, при евентуално връщане на последните в И.. Иранците напускат страната в голям брой след революцията през 1979 година и властите приемат, че мнозина ще се стремят да живеят и работят в чужбина по икономически причини. ...иранските органи нямат голям интерес да преследват лица, които не са успели да получат убежище за дейности извън И., включително и във връзка с подадените от тези лица молби за закрила“.

Представените в съдебното производство две статии относно ескалирало напрежение и протести в страната по повод ограниченията, налагани на жените за задължително носене на хиджаб, също не могат да бъдат отнесени към заявените от жалбоподателя основания за опасения от преследване заради промяната в религиозната му принадлежност, продължителния му престой в държава-членка на ЕС и активната му социална дейност.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че в съответствие с изискванията на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ интервюиращият орган е анализирал данните в представените писмени документи към поредната последваща молба, депозирана от жалбоподателя на 07.07.2022 г. и е формирал обоснован и съответен на изискванията на закона извод, че твърдените като нови обстоятелства вече са били обсъждани както от компетентния административен орган, така и от съдебните инстанции в проведените предходни производства по молби за предоставяне на международна закрила.

По изложените съображения, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски, поради което съдът не следва да обсъжда този въпрос.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Д., ЛНЧ [ЕГН] (MEHRAN DAVARY), гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] в [населено място], адресно регистриран в [населено място],[жк], [улица], депозирана чрез пълномощника му – адв. Т. И.,

САК против Решение № 32 - ОК от 26.07.2022 г. на интервюиращ орган на ДАБ – МС, с което не е допусната до разглеждане в производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № УП 4641 от 07.07.2022 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протест.

СЪДИЯ: